

[Gert Petersen]

vis forstand er sprog magt. Den, som skal varetage interesserne på et sprog, som ikke er éns eget, er på forhånd handicappet. Men det ser ud, som om der højt oppe i EF-maskinen er truffet en uofficiel afgørelse om, at det danske sprog skal ud som arbejdsprog, om ikke før så når EF udvides med flere medlemslande. Tanken er blevet luftet offentligt, men teknikken er i øvrigt, så vidt jeg kan se det, at man chikanerer danske tolke og oversættere, sådan at de giver op, og sådan at man så kan hævde, at der ikke er nok af dem. Regeringen finder sig stille i det.

Man kunne godt spørge – det kan se ud som en lille sag, men jeg tror, det er en stor sag, som symboliserer noget væsentligt – hvorfor EFs cheftolk skal have mulighed for at føre en reel kampagne mod vores sprog, uden at der gribes ind. Der er ingen tvivl om, at cheftolken har magtfuld politisk opbakning i EF-bureaukratiet, men det skulle dog ikke forhindre regeringen i at tage affære.

Hvorfor accepterer regeringen, at den danske kommissær ved officielle lejligheder taler engelsk og ikke dansk? Var dansk ikke et officielt arbejdsprog i fællesmarkedet? O.k., på det formelle plan er kommissærerne uafhængige, det ved jeg godt, men jeg ved også, hvad det i virkelighedens verden betyder, at hr. Gundelach så at sige er en dansk tilstedeværelse i Kommissionen. Hvorfor bruger denne regering ikke sine påvirkningsmuligheder? Det gør andre medlemslandes regeringer nemlig. Jeg er klar over, at udenrigsministeren ikke kan tvinge hr. Gundelach til det, men hvorfor opfordrer udenrigsministeren ikke hr. Gundelach – f. eks. fra denne talerstol – til at tale sit modersmål, når han træder frem ved officielle lejligheder, også som kommissær? Dansk er et officielt arbejdsprog.

Den 1. juli 1977 blev den sidste rest af told på industrivarer mellem EFTA og EF fjernet. Vi fik et hele Vesteuropa omfattende frihandelsområde for industrivarer, og vi fik samtidig lagt rammen om en videreudvikling i Vesteuropa. I denne anledning holdt EFTAs ledere et møde i Wien, og de opfordrede her til et nærmere samarbejde med EF-landene.

Vi er da interesseret i, at EF-landenes opfordring bliver fulgt op. Jo mindre eksklusivt, jo mindre indelukket fællesmarkedet

bliver, jo færre ulykker kan det gøre. Samtidig ville en åbning til EFTA automatisk blive en åbning til Norden, fordi EFTAs tyngdepunkt i dag ligger blandt de nordiske lande. Men der er ikke sket noget på dette område. Hvorfor ikke? Igen må man spørge, om regeringen vil bruge formandskabet til at fremme denne sag, som utvivlsomt ligger mange herhjemme på sinde.

Så nogle ord om udenrigspolitikken. Modsat udenrigsministeren synes jeg ikke, at EFs Sydafrikapolitik påkalder sig nogen positiv interesse. Modsat udenrigsministeren er jeg i den ejendommelige situation, at jeg må dele den kritik, som talsmanden for Frie Faglige Internationale fremkom med den 23. september sidste år, da han udtalte: »Vi er ikke tilfredse med EFs adfærdskodeks«.

Jeg synes, at regeringens holdning til Sydafrika kan kritiseres på to punkter.

Jeg skal erkende, at det ville være godt, om der stod mange lande bag en boykot af Den sydafrikanske Republik, men et enkelt lands standpunkt har betydning for at samle en større kreds af lande bag en økonomisk boykot. Det spørgsmål kommer vi tilbage til, når et af socialistisk folkeparti fremsat forslag om boykot af Den sydafrikanske Republik kommer til behandling her i tinget.

Dernæst er jeg ikke enig med regeringen i, at et forsøg på at samle en større landekreds bag en boykot af Sydafrika nødvendigvis skal foregå inden for en institutionaliseret ramme af et eller andet udenrigspolitisk samarbejde, og her er det vel især EF, udenrigsministeren har i tankerne.

Et andet spørgsmål. Udenrigsministerens forgænger som ansvarlig for markedspolitikken, hr. Ivar Nørgaard, fik jo i forbindelse med nord-syd-forhandlingerne dannet en gruppe af de små progressive, i den forbindelse progressive EF-lande og de nordiske lande. Gruppen fik såmænd på det internationale sprog et navn, idet den blev kaldt »the like-minded countries«. Det betyder »de lige-sindede lande«, vil jeg godt oplyse udenrigsministeren om – ellers kunne hr. Gundelach jo have fortalt ham det. Disse små progressive EF-lande, progressive i denne henseende, og de nordiske lande stod så sammen i vigtige u-landsspørgsmål.

Jeg har ikke hørt meget til denne politik, siden vi fik et skifte i regeringens besættelse af posten som ansvarlig for markedspolitik-